

Strona Główna > ... > Wszczęcie Postępowania Sądowego > Europejski Atlas Sądowy W Sprawach
Cywilnych Rozporządzenie Bruksela II Ter – Sprawy Małżeńskie I Sprawy Dotyczące Odpowiedzialności
Rodziciel... > Latvia

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona)

Łotwa

Łotwa

WYSZUKIWANIE WŁAŚCIWYCH SĄDÓW I URZĘDÓW

Za pomocą tej wyszukiwarki można wyszukiwać sądy i urzędy posiadające kompetencje w odniesieniu do konkretnych europejskich instrumentów prawnych. Należy pamiętać o tym, że choć dokładamy wszelkich starań, aby wyniki były jak najdokładniejsze, mogą istnieć wyjątki, w przypadku których kompetencje nie zostały określone.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

W okolicznościach przewidzianych w art. 325 ustawy o notariuszach (Notariāta likums) osobą właściwą do rozwiązania małżeństwa i wydania zaświadczenia o rozwodzie jest notariusz przysięgły (zvērīnāts notārs).

Ustawa o notariuszach wraz z tłumaczeniem na język angielski jest dostępna tutaj: [Notariāta likums \(likumi.lv\)](#).

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

[Biuro ds. Organizacji Sądów \(Tiesu administrācija\)](#).

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Organem wydającym zaświadczenie dotyczące orzeczenia zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a) rozporządzenia jest sąd, który wydał to orzeczenie.

Organem wydającym zaświadczenie dotyczące orzeczenia zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. b) rozporządzenia jest sąd, który wydał to orzeczenie. Jeżeli orzeczenie wydał sąd rodzinny (*bāriņtiesa*) zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. b), c), d) lub e), organem wydającym odpowiednie zaświadczenie – zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. b) – jest sąd rodzinny, który wydał to orzeczenie.

Organem wydającym zaświadczenie dotyczące orzeczenia zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia jest Sąd Miejski w Rydze (Rīgas pilsētas tiesa).

Organem wydającym zaświadczenie dotyczące dokumentu urzędowego w sprawach małżeńskich zgodnie z art. 66 ust. 1 lit. a) rozporządzenia jest notariusz przysięgły.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sądem właściwym do sprostowania zaświadczenia zgodnie z art. 37 rozporządzenia jest sąd, który orzekł o sprostowaniu tego zaświadczenia.

Sądem właściwym do sprostowania lub cofnięcia zaświadczenia zgodnie z art. 48 ust. 1 rozporządzenia jest sąd, który orzekł o sprostowaniu lub cofnięciu tego zaświadczenia.

Sądem właściwym do wydania zaświadczenia dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, o którym mowa w art. 49 rozporządzenia, jest sąd, który orzekł o wydaniu takiego zaświadczenia.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sądem właściwym zgodnie z art. 30 ust. 3, art. 40 ust. 2 i art. 58 ust. 1 rozporządzenia jest sąd miejski/rejonowy (*rajona (pilsētas) tiesa*) właściwy dla miejsca wykonania orzeczenia lub zadeklarowanego miejsca zamieszkania pozwanego lub – w przypadku braku takich miejsc – sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby statutowej pozwanego.

Na postanowienie sądu pierwszej instancji o uznaniu orzeczenia sądu zagranicznego przysługuje zażalenie (*blakus sūdzība*). Zażalenie wnosi się do sądu, który wydał przedmiotowe postanowienie, adresując je do właściwego sądu apelacyjnego. Postanowienie sądu apelacyjnego w sprawie takiego zażalenia można jednak zaskarżyć w drodze zażalenia do Sądu Najwyższego (*Augstākā tiesa*).

Na postanowienie sądu pierwszej instancji o odmowie uznania lub wykonania orzeczenia sądu zagranicznego przysługuje zażalenie. Zażalenie wnosi się do sądu, który wydał przedmiotowe orzeczenie, adresując je do właściwego sądu apelacyjnego (art. 61 rozporządzenia).

Postanowienie sądu okręgowego (*apgabaltiesa*) o uznaniu orzeczenia sądu zagranicznego można zaskarżyć wyłącznie w drodze zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 62 rozporządzenia).

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Przysięgli komornicy sądowi.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Sądem właściwym zgodnie z art. 61 rozporządzenia jest właściwy sąd apelacyjny. Zażalenie wnosi się do sądu, który wydał przedmiotowe postanowienie, ale adresuje się je do właściwego sądu apelacyjnego.

Postanowienie sądu okręgowego o uznaniu orzeczenia sądu zagranicznego można zaskarżyć wyłącznie w drodze zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 62 rozporządzenia). Zażalenie wnosi się do sądu okręgowego, który wydał zaskarżane postanowienie, ale adresuje się je do właściwego sądu kasacyjnego (*kasācijas instances tiesa*).

W przypadku zarówno art. 61, jak i art. 62 rozporządzenia zażalenie wnosi się w terminie 10 dni od daty doręczenia zaskarżanego postanowienia. Strona postępowania, której doręczono postanowienie sądu zgodnie z art. 56 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego (tj. osoba, której miejsce zamieszkania lub pobytu znajduje się poza Łotwą), może wnieść zażalenie w terminie 15 dni od dnia wydania odpisu postanowienia.

Przy wniesieniu zażalenia należy uiścić kaucję w wysokości 70 euro.

Zażalenie jest rozpoznawane w postępowaniu pisemnym. Sąd powiadamia strony sprawy o terminie rozpoznania zażalenia. Strony sprawy otrzymują odpis postanowienia w terminie trzech dni od daty rozpoznania zażalenia. Postanowienie wydane w wyniku rozpoznania zażalenia nie podlega zaskarżeniu i staje się skuteczne z chwilą wydania.

Procedurę wnoszenia i rozpoznawania zażalenia opisano w rozdziale 55 [kodeksu postępowania cywilnego](#).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Organem centralnym do celów rozporządzenia jest Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Litewskiej.

Latvijas Republikas Tieslietu ministrija

[Brīvības bulvāris 36, Rīga, LV-1536](#)

E-mail: pasts@tm.gov.lv

Tel.: +371 [67036802](tel:67036802).

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Co do zasady, zgodnie z łotewskimi ramami regulacyjnymi wymagana jest zgoda na umieszczenie dziecka u jego krewnych, u osób, z którymi dziecko ma bliskie relacje, lub u innych osób. Obowiązuje jednak wyjątek dotyczący okresu takiego umieszczenia, mianowicie zgodnie z art. 45¹[ustawy o ochronie praw dziecka](#) (Bērnu tiesību aizsardzības likums) rodzice mogą umieścić dziecko pod opieką innej osoby na Łotwie na okres nie dłuższy niż trzy miesiące. W takim przypadku jedno z rodziców sporządza pełnomocnictwo, w którym określa, w jakim zakresie rodzice udzielają innej osobie uprawnienia do działania dla dobra ich dziecka.

Ten warunek ma zastosowanie wyłącznie do dzieci objętych opieką rodzicielską oraz do przypadków umieszczenia dziecka pod opieką innej osoby na okres nie dłuższy niż trzy miesiące.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Językami dopuszczonymi w kontaktach są języki łotewski i angielski.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Do wniosków, o których mowa w art. 80 ust. 1 i 2, oraz do wszelkich dodatkowych dokumentów dołącza się tłumaczenie na język łotewski.

Do wniosku, o którym mowa w art. 81 ust. 1, oraz do wszelkich dodatkowych dokumentów dołącza się

tłumaczenie na język łotewski.

Do wniosku, o którym mowa w art. 82 ust. 1, oraz do wszelkich dodatkowych dokumentów dołącza się tłumaczenie na język łotewski.

Treść pól tekstu dowolnego zaświadczeń należy przetłumaczyć na język łotewski.

■ Ostatnia aktualizacja: 03/12/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.